

Califòrnia

Text i fotos: **Steve Nicoll**

Durant el passat mes de gener varem recórrer una part de Califòrnia i Nevada (EEUU). El viatge va començar a San Francisco, una ciutat maca, amb aire europeu, construïda sobre una petita península que guarda l'entrada d'una enorme badia envoltada per unes muntanyes cobertes de boscos de sequoies impressionants, moltes zones verdes i maresmes plenes d'aus.

Basta conduir tan sols uns quilòmetres cap al nord o cap al sud per trobar-se amb muntanyes, parcs i paisatges d'una bellesa impressionant. A part de les aus, el lleons marins californians, *Zalophus californianus*, les amenaçades llúdrigues marines, *Enhydra lutris*, i els enormes elefants marins, *Mirounga angustirostris*, són de fàcil observació a la costa. Des del centre de San Francisco, un passeig per la vorera en direcció a l'emblemàtic pont del Golden Gate és suficient per gaudir d'una llista gens menyspreable d'espècies. Hi ha gavines... moltes gavines, i es poden diferenciar algunes espècies dins els diferents esbarts que se mostren aquí excessivament confiats cap a la gent: *Larus hermanni*, *Larus delawarensis*, *Larus californicus* i *Larus occidentalis* entre d'altres. Entre les mates reclama un altre aucell confiat, el *Zonotrichia leucophrys*, semblant al teulader comú, i pels jardins de les cases és fàcil observar el colibrí resident *Calypte anna*. Les maresmes de la badia de San Francisco allotgen quantitats enormes de limícoles, molts dels quals en migració. També són nombrosos l'equivalent californià del nostre corbmarí, el *Phalacrocorax auritus* o "Double-crested Cormorant" en anglès. La traducció del nom seria "corbmarí de doble cresta". Sí, és veritat que als americans els agrada tenir la darrera paraula...

La zona de San Francisco té un clima hivernal molt similar al nostre i trobam espècies hivernants interessants a la badia de San Francisco, com per exemple una gran abundància de cabussoneres, *Aechmophorus occidentalis*, i algunes calàbries *Gavia immer*. Tal vegada l'hivern no sigui la millor època per visitar Califòrnia i observar aus, ja que una part important de les espècies més emblemàtiques, com la major part dels colibrís i altres petites aus insectívores, són migratòries i passen l'hivern al centre i sud d'Amèrica. Tot i així, durant la primavera i la tardor, la zona de San Francisco té fama de ser un corredor migratori molt important, sobretot pels rapinyaires. Això està motivat, en gran part, per la serralada que travessa Califòrnia de nord a sud deixant una estreta franja de terra entre les muntanyes i el Pacífic que actua com un embut. Califòrnia reb una bona quantitat d'espècies procedents del gran nord del continent americà de forma similar a la nostra conca mediterrània. No ens ha de sorprendre que molts d'ells estiguin representats per espècies de la família dels túrdids. Una de les espècies que observarem amb més freqüència fou

Ixoreus naevius, semblant al nostre tord però amb taques taronges.

Els parcs de Califòrnia estan molt ben organitzats i n'hi ha una gran varietat. Al nord de San Francisco, creuant el pont Golden Gate cap a Marin County, trobam el parc de Punta Reyes amb els seus penya-segats escarpats, i el Bahía de Tomales, badia creada per la falla de Sant Andrés on tinguérem la sort de poder observar un exemplar juvenil d'àguila calva, *Haliaeetus leucocephalus*, l'ocell nacional, i per suposat la guàtlera californiana *Callipepla californica*. En direcció sud pujant per la serra de Santa Cruz trobam el parc de Big Basin, un bosc de conte de fades on un queda envoltat de sequoies gegants *Sequoia sempervirens*, algunes de fins a dos mil anys de vida i 115 metres d'altura. Aquí es poden observar per exemple picots aglaners *Melanerpes formicivorus* i el jonc d'ulls obscurs *Junco hyemalis*. Els camins estan ben indicats i senyalitzats, i els "Park Rangers" sempre estan disposats a contar-te quins animals pots veure i on pots trobar-los.

Entre San Francisco i Los Angeles, la Highway 1 es manté aferrada a la costa passant pel Big Sur. Aquesta ruta és l'alternativa a l'avorrida autopista que uneix les dues ciutats en 5 hores. I tot i que per la Highway 1 necessites invertir unes 12 hores, vas passant per parcs i poblets costaners, i es pot observar aucells des de la carretera sense sortir del cotxe. Multitud de rapinyaires, sobretot aligots com *Buteo jamaicensis* i *Buteo lineatus*, habituals centinel·les dels postes de llum. Esparvers, *Accipiter striatus* cacen als marges de la carretera. El paisatge inspira: boscos, penya-segats, muntanyes... i platges inacabables de sorra blanca. Moltes ànneres marines "surferes", ànec negre americà *Melanitta perspicillata*. Observar-les com dominen les ones et fa reflexionar sobre com se va originar l'esport del surf. Aquesta costa i les seves platges són també les zones de cria del gran tauró blanc. Hi ha cartells arreu alertant del perill que suposa banyar-s'hi.

L'arribada a Los Angeles és un contrast. La ciutat es troba a una vall envoltada de muntanyes. Té poc per oferir a no ser que t'apassioni el caos circulatori, la contaminació o trobar-te amb quilòmetres i quilòmetres interminables de ciment. Tot canvia al sortir d'aquesta mega-urb cap a

Esbart de gavines

Sequoia sempervirens

Agelaius phoeniceus

Las Vegas travessant el desert de Moja-ve. Es aquí on te n'adones de la grandària dels Estats Units. L'únic ésser viu aparent és el corb, *Corvus corax*. El nostre destí fou el parc nacional de Death Valley (Vall de la mort) al nord-est de Las Vegas. Amb una extensió de 7800 km2, més gran que el País Basc, un es pot fer una idea de com són de grans alguns dels parcs nacionals d'aquest país. Death Valley es troba envoltat per dues enormes carenes muntanyoses, i això juntament al fet que part de la vall es troba a 86 metres per davall del nivell de la mar, fa que els núvols carregats d'aigua poques vegades aconseguixin superar la vall. El 1913 s'enregistrà aquí un record de temperatura: 56,7º, el més alt assolit fins al moment a l'hemisferi occidental. El paisatge és increïble i sols li falta una cosa per ser el paradís: els aucells. El silenci és sepulcral. Ni un sol "piu". Durant dos dies sencers explorant el desert sols aconseguírem veure fugaçment dues petites aus marrons de poca descripció que, o bé foren miratges o bé, terroles nord-americanes *Anthus rubescens*. Tracte apart mereixen els 50 *Passer domesticus* i els 100 *Sturnus vulgaris* presents al nostre allotjament en Furnace Creek (quatre edificis i una benzinera) situat al centre del parc, ben al mig del no res. Per a mi, el fet que Neil Armstrong al trepitjar la Lluna per primera vegada no observàs cap d'aquestes dues espècies posa seriosament en dubte que no fos tot un muntatge.

Una espècie aparentment present per tot el Mojave i Death Valley és el famós correccamins del nord *Geococcyx californianus*. De fet teníem tantes ganes de conèixer-lo que anàvem demanant, a la poca gent que ens anàvem trobant, pel millor lloc per observar-lo. "Estan per tot" era la resposta general. Malauradament no poguérem escoltar un sol "Mec! Mec!" durant la nostra estància, ni tampoc en cotxe fórem avançats per cap "llampec blau". Vaja decepció que ens enduguérem!!!. Al coïot *Canis latrans* sí que l'observàrem, així com les nocturnes "rates cangur" *Dipodomys deserti*. A la pròxima visita contractarem l'ajuda d' ACME!

Califòrnia... val la pena, però s'ha d'anar amb molt de temps per omplir-te de tota la seva grandesa. •

Bad Water Basin, Death Valley

Ixoreus naevius

CALIFORNIA BIRDS

Callipepla californica

Calypte anna

Zonotrichia leucophrys

Mirounga angustirostris